

## De verdwijning van lady Jayne



De  
verdwijning  
van  
Lady Jayne

JOANNA DAVIDSON POLITANO

Roman

*Vertaald door Marijne Thomas*

KOK

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2018

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

[www.kok.nl](http://www.kok.nl)

[www.puurvandaag.nl](http://www.puurvandaag.nl)

© 2017 Joanna Davidson Politano

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Lady Jayne Disappears* bij Revell, onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, Verenigde Staten

Vertaling Marijne Thomas

Omslagontwerp Hendriks Grafische vormgeving

Opmaak binnenwerk Gewoon Geertje

ISBN 978 90 435 3006 4

ISBN e-book 978 90 435 3007 1

NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor mijn vader, die net als Aurelies vader  
de liefde voor mooie verhalen in mijn jonge hart plantte  
en altijd tijd maakte voor dat kleine meisje  
dat hem als een schaduw volgde.





## Proloog

*Begeef je overdag onder de gewone mensen,  
maar weet in je hart  
dat je Robin Hood in vermomming bent.*

– Woolf Harcourt

### **Londen, Engeland, 1861**

‘Goed, *miss* Harcourt, bent u of bent u niet Nathaniel Droll?’

Innerlijk kromp ik ineen, gezeten in een stoel aan het bureau van de oude uitgever die ze ‘Ram’ noemden. Wat vreselijk om die dierbare naam uit de vlezige mond van die man te moeten te horen, maar voor hem was het natuurlijk enkel een naam. ‘Dat ligt ingewikkeld, *sir*.’ De crinoline onderlagen van mijn rok prikten in mijn benen, die elke minuut die ik doorbracht op het kantoor van Marsh House Press warmer begonnen te worden.

‘Dat is het omwisselen van de laatste aflevering op het allerlaatste moment ook. U moet me vergeven dat ik twijfel als hier een of ander brutaal wicht opduikt, zogenaamd uit naam van een landelijk bekende schrijver, dat niet ouder lijkt dan zijn eerste boek. Hebt u enig bewijs van uw band met hem?’

Dit ging een heleboel uitleg vergen. Misschien was het tijd om de aftocht te blazen. Maar nee, dit móést gebeuren. Als ik nu wegliep, zou dat betekenen dat het laatste deel van het feuilleton over een paar dagen gepubliceerd werd, en dan zou de man van mijn dromen erachter komen hoe verliefd ik op hem was. Ik kon me na zoiets vreselijks geen leven meer voorstellen.

‘Dit.’ Ik legde een opschrijfboekje neer voor de kalende bulldog van een man die over zijn bureau vol bergen papier en rommel hing. ‘Is dit niet hetzelfde type als Droll u sinds jaar en dag stuurt?’

Hij bladerde met zijn grove vingers door de bladzijden en scheurde er zelfs één aan de bovenkant in. Vervolgens schoof hij over het bureaublad een inktstel naar me toe.

Natuurlijk. Ik moest hem ter vergelijking mijn handschrift tonen.

Ik zocht een lege bladzijde, tilde de zware pen uit de glazen inktpot en schreef: *Ik ben Aurelie Harcourt. Ik heb Nathaniel Drolls betaling opgehaald op Headrow Lane nr. 32 in Glen Cora, Somerset.* De letters die mijn trillende vingers vormden, vertoonden langere lussen en waren minder netjes dan de rest in het boekje, maar het was onmiskenbaar hetzelfde handschrift.

De man trok het opschrijfboekje naar zich toe en inspecteerde het aandachtig terwijl de seconden op de klok achter hem wegtikten. Ik concentreerde me op de ivoren schouw in de hoek van de kamer en telde de seconden mee.

Toen hij klaar was met zijn inspectie, liet hij zijn zware lijf achterover in zijn stoel zakken en bestudeerde me, elke knoop en elke plooi van mijn bruine reistenu. Zijn dikke vingers tikten tegen zijn wangen. ‘Nou, nou, nou. Ik heb altijd al het geweldige enigma willen ontmoeten dat me zo veel geld heeft opgeleverd, en ziedaar. Een vrouw. Een nogal onopvallende vrouw zelfs.’



Alsof ik minderwaardig was.

‘Scribent.’ Mijn stem brak. ‘Ik ben sinds jaren zijn scribent.’

‘En hoe hebt u Nathaniel Droll leren kennen?’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

Kon ik weigeren te antwoorden? Hij geloofde me toch al nauwelijks, dat was wel duidelijk.

‘Een lang, oninteressant verhaal, sir. Maar op dit moment ben ik hier enkel om te informeren naar de mogelijkheid om het einde nog te veranderen.’ Ik gebaarde naar het notitieboekje dat voor hem lag.

Met zijn bril op zijn neus bestudeerde hij het boekje, toen mij, toen weer het boekje, waarbij zijn linkeroog bijna in zijn wantrouwende rimpels wegzakte. ‘Dit heeft hij nog nooit gedaan.’

‘Dit boek is anders.’

Hij gromde, schoof zijn stoel achteruit en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Zeg *mister* Droll maar dat hij geluk heeft. Ten eerste omdat u dit hebt onderschept voor de boel op de drukpers ligt. *Op het nippertje*. En ten tweede omdat zijn roem mij vandaag gunstig stemt.’ Hij stak een mooi versierde pijp op, trok eraan en blies vervolgens kleine kringetjes rook uit.

‘Ik weet dat het veel gevraagd is, maar –’

‘Gelukkig ben ik een geweldig mens.’ Met een grimas wuifde hij de rookwolken voor zijn gezicht weg.

Ik slaakte bijna onhoorbaar een zucht. Het was gelukt. Alles was veilig. ‘Dus u verandert het einde?’

‘Nou, dat hangt ervan af. Als ik dit einde vreselijk vind, ga ik toch echt het slot gebruiken dat hij me al gestuurd heeft. Dat is geaccordeerd, dit niet.’

Ik rechtte mijn rug tegen de harde leuning van de stoel. ‘Ik kan u dat niet laten drukken.’

‘O, o, o – het scribentje verbiedt me iets!’ Hij draaide rond in zijn stoel en leegde de pijp in een asbak. ‘Ik weiger risico’s te nemen met het laatste deel. We vermoeden dat de verkoopcijfers alle huisrecords zullen gaan breken en het einde mag niet teleurstellen.’ Hij sloeg met zijn hand op het bureau om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Het eerste hoofdstuk verkoopt een boek, maar het laatste verkoopt het volgende. Snapt u dat?’

‘Ja, sir, maar ik moet u echt verzoeken om –’

‘Waar komt u eigenlijk vandaan?’

‘Nou, ik –’

‘We moeten dit van zijn vergoeding aftrekken, weet u.’

‘Dat maakt niet uit. Maar kan ik –’

‘Hoe oud bent u eigenlijk?’

De frustratie won het van mijn zelfbeheersing. ‘Tweehonderdendrie. En u?’ Ik sloot geschrokken weer mijn mond.

De man achter het bureau, grijnzend als een boer met kiespijn, trok aan zijn pijp. Zijn ogen lieten mijn gezicht niet los. ‘Nú bent u iemand met wie ik wil praten.’ Hij boog zich naar voren, de leren stoel kraakte onder zijn gewicht. ‘Goed, piepkuiken. Vertel me exact hoe u in het bezit bent gekomen van Nathaniel Drolls opschrijfboekje. En waarom zijn werk uw handschrift draagt.’

‘Dat kan ik niet, sir.’

‘Dat begrijp ik.’ Hij draaide zich van me weg. ‘Dan kan ik helaas niet langer overwegen om uw alternatieve einde te gebruiken.’

In het kleine houten stoeltje dat zijn secretaresse had gebracht, beet ik op mijn lip en greep de armleuningen beet. ‘Ik kan u, denk ik, wel de korte versie van het verhaal vertellen. Als u belooft het alternatief serieus te overwegen.’

Hij draaide zich weer terug zodat hij me kon aankijken. Zijn ogen glommen en hij plantte zijn ellebogen op het bu-

reaublad. ‘Flauwekul. Als we het over Nathaniel Droll gaan hebben, wil ik alles tot in detail weten. Begrepen? Elk detail, hoe klein ook. Ik wil weten wie zich achter die naam verschuilt en wat zijn verhaal is. Begin maar met uw aandeel in dit geheel, en vertel me alstublieft ook over de bedriegers. Ik kan niet wachten.’

Met een huivering en een zucht diepte ik herinneringen op die de moeite van een bezoekje eigenlijk niet waard waren. Misschien volstond het om hem enkel de gebeurtenissen van de laatste paar maanden te vertellen? Ik haalde diep adem en gaf me over aan het enige talent dat ik bezit: verhalen vertellen. ‘Het begon allemaal in de schuldenaarsgevangenis van Shepton Mallet, waar ik woon. Dat wil zeggen, tot voor kort.’



# 1

*Lady Jayne droomde er oeverloos van te ontsnappen  
naar iets anders, naar een dramatisch en fascinerend leven – tot ze  
het daadwerkelijk deed.*

- Nathaniel Droll, *De verdwijning van lady Jayne*

## **Een paar maanden eerder, Somerset, Engeland**

Het moet aan de regen gelegen hebben dat die dag zo verkeerd voelde – niets anders. De regen spoog me in het gezicht en doorweekte me tot op het bot. Toen een koets met zwiepende lantaarns over de gammele straat op me af kwam hobbelen, zocht ik snel beschutting tegen de muren van de Shepton Mallet Schuldenaarsgevangenis. Nee, het lag aan alles. Alles voelde fout zonder papa. Maar vanavond was het iets specifieks.

Misschien was het de mooie koets die gekomen was om mij naar mijn nieuwe thuis te brengen. Het ding leek zo vreselijk misplaatst in dit deel van de stad, in het donker nog wel. Waarom was tante Eudora niet gewoon op klaarlichte dag gekomen, zodat we buiten hadden kunnen blijven staan en op hadden kunnen gaan in onze hereniging, elkaar konden omarmen en ons konden laten verteren door een gedeeld verdriet? Ze wist ongetwijfeld dat dit nou niet echt

een wijk was om rond te hangen zodra de luiken voor de verlichte ramen van de keurige burgers gesloten waren. De vochtige mist verwarde mijn zintuigen, verstikte mijn toch al oppervlakkige ademhaling. Ze geneerde zich toch niet voor me? Nee, ik was familie.

Familie die jaren geleden door hen in de steek was gelaten, dat wel. Misschien verwachtte ik wel te veel.

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en tuurde naar het naderende voertuig. Ik fronste. Achter het beslagen ruitje zag ik de omtrekken van een hoge hoed, niet de veren van een dameshoed. Wie kwam mij nou ophalen?

Wat als, wat als – en dit zou een briljante scène voor een toekomstig boek zijn – het niet een oude tante was die dit eenzame meisje kwam halen, maar haar eigen dierbare vader, springlevend en wel? De emotie van een dergelijke mogelijkheid spookte zozeer door mijn hoofd dat ik al bijna mijn koffer openrukte, midden in de stortbui, om een notitieboekje tevoorschijn te halen om dit prachtige idee vast te leggen.

Stop. Ik moest stoppen met aan hem te denken.

De koetsier bracht de snuivende paarden tot stilstand. Ze stampvoetten ongeduldig in het mistige maanlicht, en met ingehouden adem liep ik langzaam achteruit, in de richting van de gevangenispoort. Toen een heer met cape uit de koets sprong, verlangde ik nog heviger naar die blanco bladzijden. Wat een perfecte schurk! Lang en donker gekleed, met een afschrikwekkende kromming in zijn brede schouders toen hij over de plassen sprong. O, als je deze man toch eens in perfecte bewoordingen op papier kon vastleggen... Maar ieder schrijvend mens weet dat de beste ideeën altijd komen als je net even geen pen en papier bij de hand hebt.

Terwijl de man dichterbij kwam, ging zijn blik omhoog naar de gevangenis, zijn afkeur afgetekend in de diepe lijnen

op zijn gezicht. Hij zette zijn hoed af – die in deze stortbui vrijwel nutteloos was – en veegde met zijn mouw de regen van zijn wang. Toen hij mij in de schaduw ontwaarde, leek zijn gezicht nog strenger te worden, zijn scherpe ogen beschermd door donkere wenkbrauwen. Van dichtbij was hij nog onheilspellender. Bedreigend, zelfs. Ik deed een paar stappen achteruit, tot ik tegen de ruwstenen gevangensmuur botste. Niets kon mij nu nog beschermen. Niemand die mij als vermist zou opgeven bij de politie. Ik was moederziel alleen, als een vlieger waarvan het koord opeens afbreekt.

*De Heer is mijn Herder, het ontbreekt mij aan niets.*

Nooit eerder was ik zo afhankelijk geweest van God, en het leek er nu toch echt op dat Hij alles was wat ik nog had.

Ik boorde mijn nagels in de stenen achter mijn rug. De storm trok verder aan en de regen roffelde op mijn schouders, stroomde langs mijn nek en doorweekte mijn jurk. Waarom renden we nu niet naar de koets, lieten we ons daardoor beschermen? De man kneep zijn ogen tot spleetjes, alsof hij wachtte tot ik iets zou zeggen om mijn aanwezigheid te verklaren. Ja, hij voelde het ook. Er klopte iets niet.

Mijn dunne stem doorsneed de regen. ‘Komt u van Lynhurst Manor?’ Misschien had ik het mis en was tante Eudora’s koets nog onderweg.

‘Ja.’ De regen drupte uit de plukken haar die tegen zijn voorhoofd plakten.

‘O.’ Geen van tweeën verroerden we ons. Wachtte hij op mijn toestemming? ‘Die twee zijn van mij.’ Ik wees naar mijn versleten hutkoffers, wat zijn verwarring alleen maar groter leek te maken. ‘Ik ben Aurelie Harcourt.’

‘Silas Rotherham.’

Rotherham. Donker en sinister. Perfect.

Na nog een paar ongemakkelijke seconden pakte hij me bij mijn elleboog en dirigeerde me naar de koets. Een hoofd-

gebaar naar de koetsier deed de man van de bok springen om mijn koffers te pakken. Zeker, ze waren niet van hetzelfde kaliber als mijn nieuwe diepbloauwe jurk, die in dikke lagen stof om mijn benen danste en inmiddels een modieuze maar kleddernatte prop begon te vormen. Hij vroeg zich vast af wat ik nou eigenlijk was – arm of rijk. Ja, dat verklaarde waarschijnlijk de frons.

De eerste koffer plofte boven mijn hoofd op het dak van de koets, terwijl ik mijn jurk door het te smalle deurtje wurmde en me op het bankje liet vallen. Ondertussen ging de man op de bank tegenover me zitten. Hoe deden echte dames dat toch elke dag? Deze jurk was het mooiste kledingstuk dat mijn lijf ooit omhuld had, en hoewel ik hem inmiddels al drie dagen bezat, wist ik nog steeds niet hoe mijn smalle lijf zoiets moest dragen. Al helemaal niet als het in natte meters stof om me heen hing.

Misschien was het dom geweest om deze jurk te kopen van mijn toch al niet weelderige financiën. Hij was alleen bedoeld om me er uiterlijk bij te laten horen, aangezien de rest van mij dat niet deed. Nog dommer was het dat ik bereid was geweest mijn laatste centen uit te geven in de veronderstelling dat mijn rijke familie zich naar mij toe zou spoeden om in alle toekomstige noden van hun nichtje te voorzien. Een nichtje dat ze tot nu toe niet eens goed genoeg hadden bevonden om zelfs maar kennis mee te maken. O, wat had ik toch veel fantasie.

Maar ik moest papa's spaarcenten nog zien te lokaliseren, waar ze zich ook mochten bevinden. De royalty's die ik altijd ophaalde bij Marsh House Press moesten toch genoeg zijn om me te onderhouden. En aangezien de man nu door de dood verlost was van zijn schulden, kon ik dat geld gebruiken voor wat ik maar nodig had.

Ik legde mijn natte hoed naast me op de zitting en wrong